

Kpoverello

2013. 03. 17. IV. évfolyam 5. szám

(http://www.szekesfehervar.hu/index.php?pg=news_41432)

Nagy-Böjt

Kedves Olvasó!

Nem tudom, hogy vagy vele, de ahogy telnek az évek, egyre kínosabbak számomra a hamvazószerdák, és utóbbi időben egyre nehezebben tudok időt teremteni arra, hogy megálljak. Amikor kiürítettem a hűtőszekrényt, hamvazószerdá után 5 perccel, pontban 12:05-kor, elgondolkodtam rajta, hogy a nagyböjthöz és egyáltalán a böjthöz lehet nem érdemes úgy hozzáállni, mint valami szörnyűséghez, amit ki kell bírni, de akkor hogyan érdemes böjtölni? Nagyböjtölni? A következő néhány oldalon erről olvashattok néhány tippet.

Áldott készülődést!

Szeretettel,

a szerk.

Coffice Diary

March

Some of the most cunning things happen at night, when light does not protect anything: Sneaking away from past pain or happiness, both of which drain the power of your veins. But when the light strikes in the morning it digs out everything you wanted to burry and sneak away from. In the chill of the early spring light all you can feel is the earth shattering present; a full-frontal encounter with the realities of March (or rather Mars).

Gál Dalma

Számomra a nagyböjt...

Számomra a nagyböjt ráébredés a látszattmegoldásokra, azokra a dolgokra, amikkel valami fontosabbat próbálok pótolni az életemben... (*Eozin*)

Számomra a nagyböjt figyelmeztetés, lehetőség arra, hogy újra komolyabban Istenre tekintsek, és megpróbáljak testileg-lelkileg megtisztulni. (*E.*)

Én legtöbbször úgy járok a nagyböjttel, mint az adventtel. Mire belejőnnék a lényegébe, már nyakamba pottyán húsvét... Apróságokban élem meg: elhallgatok egy csípős megjegyzést, elmegyek valahova, ahova nagyon nehezemre esik elmenni, mert fáradt vagyok, de próbálok néha megfelekedezni magamról. Még jó, hogy a zsolozsma, meg alkalmanként a keresztút emlékeztet arra, hogy nagyböjtben vagyunk, mert a hétköznapok rohanásában mintha nem is húsvétra készülnek. (*Léonie*)

Húsvétkor a feltámadás hitét kapom meg. Az öröklétbe vetett hitem segít élni a mindennapokban, annak a reménye pedig, hogy ezt az öröklétet Isten közelében tölthetem majd, biztat arra, hogy igyekezzek Isten akaratára és tetszésére hangolódni a jelenben. (*cs.*)

Hogyan készülhetünk a böjtben Krisztus feltámadására?!

Én mindenképp vidáman, örvendezve és imában. ☺

Viszont úgy gondolom, hogy a test és lélek különválasztása lehetetlen, mert kiegészítik egymást, hatnak egymásra, és egyik nélkül a másik nem létezik itt a földön!

Ezért fontosnak tartom azt is, hogy ne csak a lélekkel, hanem a testi egészségünkkel is foglalkozzunk.

Ami szerintem nagyon fontos, hogy meg tudjuk őrizni egészségünket.

Arra gondoltam, hogy most tudatosan is odafigyelhetünk a szükséges folyadék, vitaminok bevitelére és a szükséges fizikai pihenésre. A fizikai tisztaság, erő és aktivitás meghatározza a lelkünk jelenét, telítettségét és egészségét.

Nem kell megijedni attól, hogy hogyan tudjak lemondani arról, amit igazán szeretek, mert szerintem nem azt kéri az Isten, hogy azt ne egyed, amit a legjobban szeretsz, hanem tudatosan foglalkozzunk a lelkünkkel és testünkkel, ami azt jelenti, hogy figyelek az életemre, amit az Istentől kaptam ajándékba. Vigyázok ez ajándék minden részére, őrizem, féltem, és mindent megteszek azért, hogy örömeinkben gazdag legyen.

Például lehet, hogy nem lehet megtenni azt, hogy szeretem a csokoládét, és azt mondom, hogy a böjtben nem eszek csokoládét. Nem lehet ezt megtenni, mert a szervezet a csokoládéhoz igazodott valamikor..., és nem én kívánom, hanem a test, a szervezet, hogy egyensúlyban tudjon maradni, mely az egészséget szolgálja. Ha a természetes vagy általunk kialakított étkezési szokásoknak akarunk „hirtelen” véget vetni, akár egy napra is, nem előnyös, inkább veszélyes, a testet, az életedet küldöd a harcmezőre veszíteni!

Azt gondolom, hogy az ima egy nagyon szép ajándék, amivel készülhetünk húsvétra, Krisztus feltámadására. A lélekben való várakozás, böjt egészséget biztosít léleknek és testnek!

Más formája a húsvétra való készülődésnek az, amikor nem kívánatos cselekedeteink elhagyására törekszünk. Például: odafigyelünk arra, hogy ne beszéljünk csúnyán, vagy kérés nélkül ne vegyük el más tulajdonát, vagy megengedjük, hogy a felebarátunk akarata teljesüljön... „legyen meg a te akaratod”, vagy nem verekedek, türelem gyakorlása, bátorságnak a gyakorlása, melynek forrása a tisztelet, és még sokat lehetne felsorolni...

Mindenkinek kívánok örömeinkben gazdag készülődést a húsvétra, Krisztus feltámadására!

Öleléssel: Báránka

Juhász Gyula: Húsvétra

Köszönt e vers, te váltig visszatérő
Föltámadás a földi tájakon,
Mezők smaragdja, nap tűzében égő,
Te zsendülő és zendülő pagony!
Köszönt e vers, élet, örökkön élő,
Fogadd könnyektől harmatos dalom:
Szívemnek már a gyász is röpke álom
S az élet: győzelem az elmuláson.

Húsvét, örök legenda, drága zálog,
Hadd ringatózzam a tavasz-zenén,
Öröm: neked ma ablakom kitárom,
Öreg Fausztod rád vár, jer, remény!
Virágot áraszt a vérverte árok,
Fanyar tavasz, hadd énekellek én.
Hisz annyi elmulasztott tavaszom van
Nem csókolts csókban, nem dalolt dalokban!

Egy régi húsvét fényénél borongott
S vigasztalódott sok tünt nemzedék,
Én dalt jövőd húsvétjára zsongok
És neki szánok lombot és zenét.
E zene túlzeng majd minden harangot
S betölt e Húsvét majd minden reményt.
Addig zöld ágban és piros virágban
Hirdesd világ, hogy új föltámadás van!

Gondolatok a nagyböjtről

Mindig rosszul esik tudomásul vennem, hogy kezdődik a böjt, hogy vége a farsangi bolondos időszaknak, és utána jobban kell figyelnem bizonyos dolgokra. De ez csak első hallásra kelt bennem „már-megint!”-érzéseket. Mikor elkezdődik, s mikor a fejemre hinti a pap a hamut, már másképpen gondolok a nagyböjti időre.

Nem szoktam nagy ígéreteket tenni ilyenkor, inkább kisebb dolgokban próbálok jobban figyelni. Próbálok kevésbé munkamániás lenni, többet beszélgetni a körülöttem lévőkkel, felhívni az éppen távol lévöket. Igyekszem kevesebb időt elpazarolni a számítógép előtt, többször elcsendesedni,

Szentírást olvasni. Van, hogy jobban sikerül, van, mikor kevésbé. De mindenképp segít a gondolat, hogy a bőjt nem önmagáért van, nem azért, hogy elrontsa a tavaszunkat, hanem előretekint, a húsvétra, a megváltásra irányítja figyelmünket.

Talán ez az az üdvös időszak, amely figyelni tanít: a környezetünkre, az emberekre, Istenre, de magunkra is, belső rezdüléseinkre, vágyainkra. Ezért is kell a csend jobban, mint az év többi időszakában, s valahol nagyon mélyen érezzük, hogy időnként egyedül csendben is kell lenni. Számomra ez a gondosabb odafigyelés apró örömök forrásává válik, hiszen segít meglátni a hétköznapiak kicsiny csodáit, melyeket máskor nehezebben veszek észre. Segít észrevenni a kis alkalmakat a szeretetre, mikor adhatok egy mosolyt, egy bátorító szót, s azzal bizalmat önthetek valakibe.

Fontos szerep jut a várakozásnak is. Ilyenkor sokszor eszembe jut, hogy a Jóisten türelmes, és tud várni ránk, sőt mindig visszavár minket magához, és soha nem fárad bele. Nem számít, ha nem sikerült betartani kisebb-nagyobb elhatározásainkat, a lényeg, hogy a szeretett gyermekei vagyunk. Megbocsátása és irgalma végtelen, hiszen mindez szeretetéből fakad, amely nem múlik el soha. S mindig olyan nagy biztatást jelent a gondolat, hogy Ő szeret, és nincsen olyan rejtett zuga ennek a világnak, ahová az Ő szeretete ne kísérne el minket.

G.K.

Hálaadás az irgalomért

Szerető Mennyei Atyám! Irgalmas Megváltóm! Szelidség és Irgalom
Lelke!

Köszönöm neked, hogy te irgalmas, szerető Istenünk vagy, hosszantúró az irgalomban, és végtelen a szeretetben. Köszönöm, hogy sokkal másképp és sokkal nagylelkűbben gondolkozol, mint mi: nem méricskélsz, nem tartod számon bűneinket, hibáinkat, tévedéseinket, hanem messzire dobod őket, és új esélyt adsz nekünk, valahányszor csak hozzád fordulunk. Köszönöm, hogy türelmednek és irgalmadnak nincs határa, hogy veled nem történhet meg, ami velünk sajnos gyakran, hogy egy-két alkalommal hajlandóak vagyunk megbocsátani, eltekinteni a bántásoktól, de ha ezek újra meg újra ismétlődnek, türelmünket veszítjük, és fellobban haragunk. Te sosem sértődsz meg, mindig végtelen irgalommal tekintesz felénk, és ha sokadszorra követjük el ugyanazt a hibát, fordítunk neked hátad, s vesszük semmibe szavad, inkább a sátán tetszetős köntösbe bújtatott kísértéseinek vagy a világ csábításainak engedve, te akkor is irgalmas vagy, s mihelyt újra feléd fordulunk, máris eltörlöd gonoszságainkat, nem emlékezel meg többet róluk, hanem tizedszerre, századszorra, ezredszerre is új esélyt adsz, erőt az újrakezdéshez.

Köszönöm, hogy te sosem a törvényt, hanem az embert nézed, mint ahogy a házasságtörő asszony esetében is, hogy irgalmad, amely többet ér, mint az élet, mindig előbbrevaló a földi értelemben vett igazságosságnál. Köszönöm, hogy te mindig meglepsz minket, sosem úgy cselekszel vagy válaszolsz, ahogy elvárnánk, hanem a látszólag kétesélyes helyzetekben, amelyekben mindkét lehetőség kudarcot rejt magában, te megtalálsz a harmadik, az igazi megoldást, az irgalom útját. Köszönöm, hogy nem igennel vagy nemmel válaszoltál, hanem látszólag egyértelmű, de valójában csapdába vezető szavak helyett szívedet adtad.

Megmutattad, hogy a legelső lépés mindig a csend, a kiélezett helyzetekben megállni, pillanatnyi felháborodásunknak vagy dühünknek nem engedve elcsendesedni, és időt adni arra, hogy lelkünk megnyugodjék, és tisztábban kezdjük látni, esetleg ne csak saját szemszögünkéből, hanem belegondolva embertársaink helyzetébe is, időt hagyva arra, hogy megszólaljon bennünk a lelkiismeret, az együttérzés, az irgalom hangja, azaz a Te szavad, a Szentlélek hangja, sugallata.

Köszönöm, hogy ujjal mutogatás helyett arra biztattad a vádaskodókat (és így minket is), hogy előbb magukba tekintsenek, s mielőtt mások felett ítélnének, saját lelküket vegyék szemügyre. Köszönöm, hogy minket is arra indítasz, hogy az irgalom szemével nézzünk másokat, hogy ne ítélezzünk soha, hiszen nekünk magunknak is mindig van, ami miatt szégyenkezhetnénk. Köszönöm, hogy nincs a szemedben megbocsáthatatlan vétek, hogy te nem teszed mérlegre a bűnöket, nem számolgatod őket, és nem teszed őket súlyosságai sorrendbe, hanem a legkisebb és a legnagyobb tőled és törvényedtől való elfordulás, hűtlenség esetében egyaránt arra biztatsz, hogy először magunkba tekintsünk, bűnbánatot tartsunk, majd feléd tekintsünk, hogy meglássuk irgalmas tekinteted, s ettől meggyógyulva megpróbáljunk utána a te irgalmas szemeddel nézni a körülöttünk élők felé, akik sokszor talán emberileg bűnösebbnek, hibásabbnak, elviselhetetlenebbnek tűnnek.

Köszönöm azt is, hogy mindezt akkora tapintattal tetted, hogy elfordultál, lehajoltál a porba, és nem figyelted a körben állókat, hogy vajon ki megy el, és ki marad ott, hanem hagytad, hogy mindenki csak önmagába tekintve hozza meg döntését, hogy vajon bünteljenek érzi-e magát. Az asszonyt sem marasztaltad el, nem kértél tőle magyarázatot, nem oktattad ki tette súlyosságáról, nem dorgáltad meg, és nem is ítélted el (Te, aki egyedül voltál büntelen az ott állók közül, akinek egyedül lehetett volna joga a számonkéréshez), hanem végtelenül egyszerűen és nagylelkűen (akárcsak a király a neki tízezer talentummal tartozónak) teljesen elengedted tartozását, megbocsátottál neki, megismerttetted őt irgalmaddal. És mégcsak nem is kértél

ezért cserébe semmit, még egy ígéretet sem, hanem elengeded őt, visszaadtad szabadságát, szabad akaratát, s csupán csak szelíden megkérted, hogy többé ne vétkezzék, mintegy sugallva, hogy ez nem miattad, hanem önmaga miatt fontos, hogy neki lesz jobb, ha ebből a te végtelen irgalmadból táplálkozva új életet kezd.

Nekünk is ugyanilyen nagylelkűen megmutatod irgalmadat, s mindannyiszor érezzük, hogy a hozzád való hűséghez visszatérve, ebből az irgalomból táplálkozva tudunk csak igazán új, boldog, gyümölcsöző életet kezdeni. Köszönjük ezt a végtelen irgalmat, amit mindannyiunk felé mutatsz, és adj erőt, hogy ezt a te irgalmadat megtapasztalva tudjunk ebből táplálkozni, ehhez hűségesek maradni, ha meg újra tévedünk, újra meg újra visszafordulni. A te példád legyen mindörökké szemünk előtt, a te szerető, irgalmas, szelíd tekinteted, s tanuljunk meg tőled mi is ilyen lelkülettel járni a világban: vitatkozás és érvelés helyett csendesen, szelíden, alázatosan, nagylelkűen, szeretettel, a másikat embernek tekintve, megértve, szeretve, de szabadon hagyva. A törvényhez vagy a magunk (valós vagy vélt) igazához való merev ragaszkodás helyett pedig legyünk mindig irgalmasok.

Ehhez add meg kegyelmedet, ó végtelen Irgalom és Szeretet!

E.

Nagyböjt

A hit évében, melyre XVI. Benedek pápa hívott meg bennünket, különös gondot kell fordítanunk a húsvétra való előkészületre: a szent negyvennapra, nagyböjtre. Ebben az évben célul tűztük ki, hogy gyakrabban olvassuk a Szentírást, a II. Vatikáni Zsinat dokumentumait, a Katolikus Egyház Katekizmusát, hogy így jobban elmélyítsük hitünket, Istennel való kapcsolatunkat.

A szentírásban több helyen olvasunk böjtről, mint az Istennel való kiengesztelődés egyik formájáról. Az Ószövetséget átszövi a böjt gyakorlata (Lev 23,27; 1Kir 21,27; 2Mak 13,12). Az evangéliumokban Jézus megmutatja a helyes böjtölés lényegét és útját, példát ad nekünk, hogyan vegyük fel a harcot a rossz ellen (Mt 4,1; Lk 4,1).

A II. Vatikáni Zsinat így tanít a nagyböjtről: *„A szent negyvennapnak két jellegzetes belső tulajdonsága van: egyrészt és elsősorban ez a keresztségre való előkészítésnek és arról való megemlékezésnek, másrészt pedig ez a bűnbánatnak ideje. Ezért kell, hogy a hívők ebben az időben nagyobb buzgósággal hallgassák Isten igéjét, több időt fordítsanak imádságra, hogy így készüljenek a húsvéti misztérium megünneplésére.”* (SC 109.)

Régen ez a negyven nap szolgált (többek közt) arra, hogy a katekumeneket, vagyis a keresztségre készülöket előkészítsék a szent

keresztség felvételére, melyet húsvét vigíliáján, azaz nagyszombat éjszaka szolgáltatott ki. Egyrészt ezt kívánja az idézett dokumentum „újra visszaállítani” – ami már sok helyen áldásosan meg is történt –, másrészt „a liturgia keresztségi elemeit” próbálja hangsúlyozni. Egy másik kora középkori szertartás a nyilvános bűnösök vezeklése volt – körülbelül a XII. századig volt szokásban. A mai hamvazás szertartása ennek a nyoma. A böjt kezdetén a vezeklők homlokát beszórták hamuval a gyász és vezeklés jeléül. Később a IX. századtól a hívők is közéjük álltak hamvazkodni, a X. században pedig II. Orbán pápa elrendelte, hogy mindenkit hintsenek meg hamuval, világiakat és klerikusokat egyaránt. Nagyböjtben az Egyház megemlékezik Krisztus húsvéti misztériumáról, és a liturgiában megújítja azt, hogy a hívők egyesülhessenek Megváltójukkal, és felfoghassák az ő kegyelmeit. A nagyböjt évenkénti tavaszi tisztulás és lélekújulás ideje az Egyházban. De kemény szellemi harcé is. Krisztus harcba száll a Sátánnal: böjtölése által, a kísértés visszaverése által – amint az első vasárnap liturgiája elénk tárja. De nemcsak azért olvastatja az Egyház ezen a vasárnapon Krisztus megkísértését, hogy a hívek tanuljanak belőle, hanem azért, mert a liturgia révén a kísértést visszaverő Krisztus ereje száll belénk, tehát végső soron Krisztus vívja e harcot Egyházáért.

Ebben az időszakban tehát a külső élet visszaszorítása, magunkba szállás, bűnbánat, életünk jobbítására való szándék és az Egyház liturgiájával egyesülve a nagyböjti fegyelem fölajánlása kell, hogy jellemezzen bennünket.

A szent negyvennap megkülönböztetett idő az Egyház liturgiájában. Minden napnak külön miseszövege van; a miseruha színe a viola (lila); a templomot nem szabad díszíteni (kivéve IV. vasárnap); az orgona nem szól (vagy csak a nép énekének kíséretére szorítkozik); elmarad az öröm éneke, a Gloria; nincs Alleluja, helyette a komoly hangú, prófétikus Traktust énekeljük, vagy az evangélium előtti verset.

Nagyböjt első szakaszának liturgikus tárgya: a keresztségi kegyelem, a bűnbánat, vezeklés, a nagyböjti megújulás, a böjtölés áldozata. Az evangéliumban először a megkísértett Krisztust látjuk, majd az üdvösséget és megbocsátást hirdető Messiást és a kegyelmi gyógyulást hozó isteni Orvost. A könyörgések a nagyböjti életgyakorlatokra kérnek segítséget, s azt liturgikusan felajánlják Istennek.

A nagyböjt vége felé a liturgia egyre inkább a szenvedő Krisztus alakját tárja elénk, aki együtt szenvedésre hív minket, hogy majd dicsőségéből is részt adhasson.

A nagyböjt utolsó hete: a nagyhét már a megígért misztériumnak a beteljesedése és kiosztása, az egyházi év központja és szíve.

K.

Keresztutak

Szeretettel élni és szenvedni

(Lisieux-i Szent Teréz gondolatai)

- I. *Jézust halálra ítélik*
Senki sem hitte, hogy az Isten Fia volt,
én felismerlek, hiszek benned, Jézus!
- II. *Jézus vállára veszi a keresztet*
Szeretetből élni annyi,
mint a Kálvária útját járni,
drága kincsnek tekintve a keresztet.
- III. *Jézus először esik el a kereszttel*
Jézus, az isteni erő,
ismerte minden gyengeségünket.
- IV. *Jézus édesanyjával találkozik*
Egy próféta mondotta:
Nincs fájdalom a tiédhez hasonló,
ó, vigasztalan Anya.
- V. *Cirenei Simon segít Jézusnak vinni a keresztet*
Szeretném én is, ó Jézus,
megenyhíteni utolsó lépteidet
a Kálváriára!
- VI. *Veronika letörli Jézus arcát*
Szeretetből élni annyi, mint
letörölni Arcodat, megbocsátást
eszközölve a bűnösöknek.
- VII. *Jézus másodszor esik el a kereszttel*
Ó, Jézusom, a Te példád indít,
hogy megvetvén a dicsőséget,
megalázkodjam.
- VIII. *Jézus szól a siró asszozzokhoz*
A magunk részéről mi vigasztaljuk Jézust,
szívünk szeretetével.
- IX. *Jézus harmadszor esik el a kereszttel*
A szenvedés gyötremeiben bizonyítom be
Írántad való szeretetemet!
- X. *Jézust megfosztják ruháitól*
Ó, Jézus, meg akarom osztani veled
földi megaláztatásaidat!

- XI. *Jézust a keresztre szegezik*
A szent sebek, Jézus vérének
patakzása láttán, eltöltötte szívemet
a lelkekért égő szomjúság.
- XII. *Jézus meghal a kereszten*
Ha Te halálig szerettél engem,
én is Érted akarok élni és meghalni,
Jézus!
- XIII. *Jézus testét leveszik a keresztről*
Ó, Mária, bűnösök menedéke,
a Te gondjaidra bízott bennünket Jézus,
amikor a keresztet elhagyta, hogy a
mennyországból várjon bennünket!
- XIV. *Jézust sirba teszik*
A rejtett életet akarom választani,
Érted – Jézusom!

Rövid keresztút

- I. Pilátus ítélete. Tiszta kéz – piszkos lelkiismeret.
- II. Önkéntesen elfogadni a keresztet annyi,
mint felelősséget vállalni saját sorsunkért.
- III. Nem állhatsz lábra, ha nem estél el.
De csak azért kelsz föl, hogy folytatsd az utadat.
- IV. A szenvedés mélységét szívvel lehet csak mérni, nem könnyekkel.
- V. A szeretet azt jelenti: vinni a felebarát keresztjét.
- VI. Odanyújtani a kendőt, hogy valaki letörölje az izzadságot annyi,
mint a nagy hit kis jelét adni.
- VII. Elesni – emberi dolog. Felállni – még emberibb.
- VIII. Ahhoz, hogy együttérezz más fájdalmával,
először saját bűneid felett kell sirnod.
- IX. Ha felállsz az utolsó elesés után,
az azt jelenti, hogy legyőzted a test vonzását.
- X. Ne a kegyelem ruháját vedd le, hanem a bűnét.
- XI. A kereszt a leghatásosabb tanítói katedra.
- XII. A keresztény csak a jobb kereszten halhat meg.
- XIII. „Kitartani mindvégig” azt jelenti:
csak akkor lejönni a keresztről, amikor már meghaltál.
- XIV. Jézus halála után már a sirok többé nem „örök nyugvóhelyek”.
- XV. A húsvét a kereszt érmének a szebbik oldala.

Keresztúti napló*(Csanád Béla)*

1. Minden nap megitélek.
Nem szóval. Ahogy élek.
2. Lásd, amit adni tudtam
Kereszt volt szakadatlan.
3. Tántorgok botladozva.
Csak büntéher ne nyomna!
4. Ha anyád jönne szembe
Hogy nézne most szemembe?
5. Miért csak paracsszóra
Állok melléd a jóra?
6. Akinek Te vagy gondja,
Szívében arcod hordja.
7. Újra a földre estem.
Segíts föl kegyelemben!
8. Sirjon a maga vesztén
Száraz ág, rossz keresztény.
9. Bukás ezernyi tettem.
Ne hagyj elveszni engem!
10. Testem vad árvasága
Ne vigyen pusztulásba.
11. Kereszt, szegekkel ékes!
Micsoda ölelés ez?
12. Halálod lesz az élet,
Ha tudok halni véled.
13. Kit Mária félt, gyászol,
félhet-e a pusztulástól?
14. Sírod sugárzó éje
Feltámadás reménye!

Forrás: *Keresztutak* – Az Új Ember Adoremus kiadványának különszáma.

Horgos Anne-Marie

Mi is a nagyböjt?

Liturgikus időszak, amely hamvazószerdától húsvétig, pontosabban nagycsütörtökig (az esti mise előttig) tart (a húsvéti szent háromnap ugyanis már – amint neve is mutatja – a húsvéthoz tartozik). Liturgikus eseményekben gazdag, amelyek által lélekben a húsvéti misztériumra és húsvét megünneplésére akarunk felkészülni. Kezdetben a katekumenátus, azaz a

keresztségre való felkészülés, és ezáltal a már megkereszteltek számára a saját keresztségükre való visszaemlékezés ideje is volt, a nyilvános bűnösöknek pedig a nagycsütörtöki feloldozásra való készület ideje.

Böjtölni annyit jelent, mint nemes célért, pl. bűnbánatért, bajok elkerüléséért önmegtartóztatást folytatni egy időszakon át.

A hitben való elmélyülés, a kiengesztelődés és a lemondás ideje, amely a bűnbánat, a megtisztulás, az áldozatvállalás és a könyörgés fontosságát állítja középpontba, kifejezve az ember Isten iránt tanúsított szeretetét és az érte való áldozatvállalását.

Mit ajánl az egyház? Önfegyelmet, éberséget, imát, hallgatást, böjtöt, megtérést, keresztségünkre emlékezést, szeretetet, jócselekedeteket. Így emlékezünk Jézus negyven napos pusztai böjtölésére és a sátánnal való küzdelmére. Külső jelekként a templomokban nincs díszítés, Glória, Alleluja, ehelyett hamvazkodással kezdünk, amely annak jelképe, hogy elismerjük bűnös voltunkat, és Isten irgalmára bízunk magunkat. Hamvazószerda ugyanakkor nagypéntekkel együtt szigorú böjti nap (ekkor a tizennyolc és hatvan év közötti hívek a nap folyamán háromszor ékezhetnek, és egyszer lakhatnak jól). Nagyböjtben minden napnak külön könyörgései és szentírási szakaszai vannak, s sajátos nagyböjti imádság a keresztúti ájtatosság, amelyen a hívek mintegy végigkísérik Krisztust a kereszthalála felé vezető úton.

Hogyan készülünk? Az evangéliumi tanácsok szellemében böjttel, imával és jócselekedetekkel. Az egyház azt ajánlja, hogy szüneteljenek a lakodalmak, ne vegyünk részt zajos mulatságokban, böjtöljünk (azaz vonjunk meg magunktól ételeket, amelyekhez különben ragaszkodunk – például péntekenként a húst), buzgóbban olvassuk a Szentírást, többet imádkozunk, és segítsünk a rászorulókon.

Miért pont negyven nap?

A nagyböjt volt mindig negyven napos, az első keresztények például a feltámadás megünneplésére még háromnapos (negyven órás) böjttel készültek, később egyhetes böjttel.

A készületi idő a IV. századtól negyven napos. Ez visszavezethető a bibliára, ahol gyakori a negyvenes szám, mindig olyan időszakok jelöléseként, amely alatt a választott nép vagy valamely képviselője próbát áll ki. Például a vízözön negyven nap és negyven éjjel tartott, Mózes negyven napig borította felhő a Sínai-hegyen, a kivonulás negyven évig tartott, Góliát negyven napig csúfolta a választott népet, Illés negyven napig vándorolt, Jónás negyven napos kegyelemidőt hirdetett Ninivének, és Jézus is negyven napig böjtölt a pusztában.

A keresztény ember vasárnaponként nem böjtöl (mivel minden vasárnap Krisztus feltámadásának emlékünnepe), épp ezért a hétköznapiakban számolunk negyvenet (a hamvazószerdától a következő szombatig tartó négy nap, ill. hat hét köznapi), ezért a böjti időszak a VII. század óta hamvazószerddával kezdődik a keresztény egyházi naptárban.

A II. Vatikáni Zsinatig (1962-65) a nagyböjti negyven napot megelőzte és liturgikusan előkészítette további két hét, a böjtelő, a nagyböjti szentmiséken pedig (a IV-V. században hétfőn, szerdán és pénteken, a VI. század végén már minden hétköznapi volt szentmise, saját miseszövegekkel) áldozás után külön böjti könyörgés volt a népért (oratio super populum). A lila a bűnbánat színeként a XIII. század óta a nagyböjt liturgikus színe.

A böjt rövid története

A böjt nem a kereszténység találmánya. Előzményei megvoltak már a zsidóknál is, akik az engesztelés napján (jon kippur) igyekeztek testileg-lelkileg tisztának maradni: nem dolgoztak, nem tisztálkodtak, nem volt nemi érintkezés, vacsoracsillagtól vacsoracsillagig nem ettek és ittak, és fehér ruhában jártak. Ez volt az az egyetlen nap az évben, amikor a pap beléphetett a szentek szentjébe, áldozati vérrrel meghintette a szövetség ládáját, és elsuttogta Isten nevét. A böjtnek az ószövetségben elsősorban engesztelő funkciója volt (lásd Dávid, a niniveiek stb.). Ezen kívül a farizeusoknál szokás volt még jámborságból böjtölni minden hétfőn és csütörtökön. Ez az őskeresztényeknél átkerült szerdára (Júdás árulására emlékezve) és péntekre (Jézus kereszthalálára emlékezve), inkább kérő, esdő funkcióval.

Az, hogy mivel is lehet böjtölni, időről időre szintén változott (de szinte sosem csupán ételektől vagy bizonyos fajta ételektől való megvonást jelentett, hanem mindig valamiféle átfogóbb áldozatvállalás, önfegyelem, tisztulás egyik jele volt). A XI. századig például nagyböjtben nagyon szigorúan böjtöltek: késő délutánig nem ettek semmit, és utána sem ettek a böjti napokon húst, tejterméket és tojást. Ez a szabály fokozatosan enyhült, ma már a hústilalmat is csak a pénteki napokra írja elő az egyház, emellett viszont folyton hangsúlyozzák, hogy ki-ki lehetőségei szerint találja meg a módot az önmérsékelésre, akár étkezésében, akár szokásaiban (pl. számítógépezés böjtje, szó böjtje, stb.).

És ne feledkezzünk meg a sivatagi atyák bölcs mondásáról sem: hiába böjtölsz, ha közben emberhúst eszel. A nagyböjtben gondoljuk végig: vajon én bilincsbe kötök, bántok, rágok-e valakit? Biztosan akad ezen a téren is böjtölnivalónk...

Kántor Emese

Szent Ferenc betegségeiről

CLX. Hogyan beszélt egy testvér neki a test igényeinek kielégítéséről

²¹⁰ Isten hírnöke, Ferenc tömérdek fájdalommal és súlyos betegségen át követte Krisztus nyomdokait, és nem hátrált egyetlen lépést sem, míg csak tökéletesen el nem érte célját.

Mert bármennyire fáradt volt, és bármennyire kimerült szervezete, a tökéletességre való törekvésében egy pillanatra sem állott meg, és a fegyelem szigorúságából egy jottányit sem engedett. Mikor teste már teljesen kimerült, a legkisebb kíméletet sem tanúsíthatta iránta anélkül, hogy lelkiismerete szemrehányását ne hallotta volna miatta. Mikor tehát szükségét érezte, hogy bár akarata ellenére, alkalmas gyógyszerekkel csillapítsa testi fájdalmait, melyek már szinte elviselhetetlenek voltak, egy napon megkérdezte az egyik testvértől, akinek tanácsára igen sokat adott:

„Mit gondolsz, kedves fiam, azokról a szemrehányásokról, melyeket lelkiismeretem a testemnek nyújtott kedvezések miatt tesz? Attól fél ugyanis, hogy betegségében majd túlságosan kedvezek neki, és válogatott ingyenségekkel igyekszem majd segítségére lenni. Nem mintha különösebb gyönyörűséget szerezne neki; hiszen a hosszú betegségem miatt jóformán minden ízlelőképességét elvesztette.”

²¹¹ A fiú érezve, hogy a felelet egyenesen az Úrtól jön, finoman válaszolt az atya kérdésére: „Mondd csak, ó atyám, ha jónak látod felelni, milyen készséggel engedelmeskedett tested – amíg bírta – parancsaidnak?” A szent erre így felelt: „Fiam, tanúságot tehetek róla, hogy testem mindenben engedelmes volt, semmi tekintetben sem kímélte magát, hanem vakon teljesítette minden parancsomat. Sohasem húzódozott a munkától, nem került semmi nehézséget, csak hogy teljesíteni tudja a vett parancsokat. Mert abban az egyben tökéletesen egyetértettünk, már tudniillik ő meg én, hogy vonakodás nélkül szolgálunk Krisztus Urunknak.”

„De atyám – folytatta tovább a testvér –, hol maradt a te nagylelkűséged, hol okosságod és nagy-nagy tapintatod? Hát ez méltó viszonzása egy hű barát jóságának: mohón kapni jótéteményein és a szükség napjaiban üres kézzel bocsátani el? Avagy milyen szolgálatot tudtál eddig tenni a te Uradnak, Krisztusnak a test segítsége nélkül? Nemde magad is bevallottad, hogy e cél elérése érdekében semmiféle veszedelemtől nem kímélte magát?”

„Megvallom, fiam – mondta az atya –, valóban így áll a dolog.” Erre a testvér így szötte tovább gondolatmenetét: „Hát ésszerű eljárás ez, hogy ilyen hűséges barátot, aki szinte a halálig szüntelen veszedelemnek tette ki magát és javait éretted, ilyen nagy szorultság idején egészen magára hagysz?”

Távol legyen tőled, atyám, aki a lesújtottaknak segítője és támasza vagy, távol legyen tőled ez a bűn az Úr ellen!”

„Te pedig légy áldott, fiam – viszonozta a szent –, hogy ilyen üdvös és hatásos orvosságot ajánlottál kétségeim ellen.”

És mindjárt utána nagy vidáman így kezdett beszélni testéhez: „Örvendj, test testvér, és bocsáss meg nekem, mert íme, mostantól fogva szívesen teljesítem kívánságaidat, és szükség esetén készségesen sietek segítségedre.”

De ugyan mi szerezhett volna már gyönyörűséget a szegény elgyötört testnek? Mi tarthatta volna fenn azt, ami már minden porcikájában felbomlóban volt? Ferenc már meghalt a világ számára, de élt benne Krisztus. Számára a világ gyönyörűségei csak terhet jelentettek, mert gyökeret vert benne Krisztus keresztyéje. És testén kívülről talán ezért fénylettek a szent sebhelyek, mert bent lelkében olyan mély gyökeret eresztett a kereszt.

(Celanoi Tamás életrajzai Szent Ferencről)

Nagyböjti szokások

A böjt kezdete

A népszokásokban (főként nálunk Erdélyben) leggyakrabban a böjt és a farsang jelképes párviadalát színre hozó dramatikus játék, a Cibere vajda és Konc király párviadala jelezte a böjt kezdetét. Cibere vajda neve a böjti ételt, a ciberét jelképezi, Konc király pedig a húsos, zsíros ételeket. A két szereplő küzdelmét általában szalmabábokkal játszották el, s Cibere vajda győzelmével (húshagyókedden) elkezdődött a böjti időszak. (Néhol a farsangot – és evvel egyszerre a telet – jelképesen el is temették húshagyókedden vagy nagyböjt első vasárnapján, azaz böjtfő vasárnapján. Ez a téltemetés a bűnök legyőzésével, eltemetésével újjászülető életet is jelképezte.) Csíkrákoson hamvazószerdán kora reggel kiküldték az öregek a gyermekeket a falu melletti Csere-dombra, hogy összeszedjék a késeket, villákat, karddarabokat, amelyeket a verekedés közben Cibere és Konc elhullatott. A múlt század végén még igen sok vidéken szokásban volt az is, hogy a zsíros edényeket hamvazószerdán elmosták, s csak húsvétkor vették elő azokat.

A nagyböjt vidékeinken szinte a kezdetektől hamvazószerdával kezdődött. A hamvazás szertartása a korai nyilvános vezeklés maradványaként élt tovább (az ősegyházban ugyanis a bűnösök durva ruhában, mezítláb, fejükön hamuval vonultak a székesegyházakban, kérve a bűnbocsánatot). A hamu egyszerre jelképezi az elmúlást és a megtisztulást.

A hamvazószerdai szigorú böjti nap után helyenként még másnap, az ún. csonkacsütörtökön (*kövérr-, zabáló-, torkos- vagy tobzódócsütörtökön*) még megették a farsangról megmaradt húsos ételeket, vagy odaadták a

szegényeknek, de utána már tényleg a böjt következett. Ezt a régiék általában nem kényszerű kötelességként élték meg, hanem nagyböjt szigorú megtartóztatásaiban a „jókedvű adakozás” (vö. 2Kor 9,7) egy lehetőségét látták, abban a meggyőződésben, hogy amit az ember Istenért megvon magától, azt lelke százszorosán visszanyeri. Helyenként a böjthöz hiedelem is kapcsolódott, például az, hogy aki a kántorböjt napjain (szerda, péntek, szombat) következetesen megtartja a böjtöt, előre értesül halála napjáról.

Böjti eledelek

Épp ezért a magyar középkorban szigorúbbak voltak a böjti szokások, mint ma. Nemcsak húst, hanem ún. fehér eledeleket (tojás, túró, vaj, sajt, tejes ételek) sem fogyasztottak, és külön edényben, olajjal vagy vajjal főztek. Naponta kétszer étkeztek (ebédre olajos levest, böjtös süteményt, vékony pitét, vacsorára pedig olajos nyerskáposztát, savanyú paprikát, diót és mézet).

Ilyenkor csupán halat és olyan eledeleket fogyasztottak, melyeket (a szegediek szavával) csak a harmat nevelt, tehát növényféléket. Már a tányéron lévő étel is jelezte, hogy böjt van. Gyakran főztek sós vízben nagy szemű magyar babot, néhol szemes kukoricát. Különös böjti eledel volt a csiripiszli vagy csíramálé (kicsíráztatott búzát és rozsot – amikor a csíra már egy centiméter nagyságú volt – a mozsárban megtörték, levét kisajtolták, liszttel elegyítve cseréptálakban, kemencében megsütötték) vagy a kukoricalisztet tejjel leforrázták, kirakták a fejes káposzta tiszta levelére, és kemencében megsütötték). Elterjedt étel volt a korpából készült savanyú leves, az ún. cibereleves. Gyakoriak voltak még a habart levesek. Főleg aszalt gyümölcsökből tejjel, liszttel habartak, főztek tejlevest, tejes puliszkát, köles kását, habartak babot, krumplit, rizset, sütöttek málépogácsát.

A nagyböjti önmegtartóztatás legszigorúbb változata a negyvenelés volt. Ilyenkor a böjtölő csak negyvenszer evett ebben az időszakban – tehát naponta csak egyszer, naplemente után. Ilyent általában valamilyen célra fogadtak, de tarthatott fogadott böjtöt (negyvenelés vagy a böjti napok megtartásával) egy egész közösség is valamilyen nagy csapás emlékére, hogy annak újabb előfordulásától megmeneküljenek. Szintén elég szigorú az a szokás, ami alapján a nagyböjt péntekjein csak hét (vagy három) szem búzaszemet ettek, mondván, Jézus is így cselekedett a pusztában, úgyhogy aki így böjtöl, minden búzaszemen pecsétként meglátja Jézus ábrázatát.

Idővel a kezdeti szigorú elvek elkezdtek lazulni, egyre több volt a böjt alóli felmentés, felhívták a figyelmet a túlzásokra is. A szigorú előírások mégis annyira beleivódtak az emberek lelkébe, hogy a folytonos könnyítések ellenére a magyar parasztság a XIX. század végéig tartotta a böjtöt (az öregek szerint *könnyű a bűt túrún, kinyérön*”, vagyis hiányzik belőle az önmegtágadás).

Böjt – nemcsak az étkezésben

A nagyböjt más téren is az önmegtartóztatás időszaka volt. Ilyenkor például a lányok, asszonyok sötétebb színű ruhákat viseltek (egyes vidékeken feketében, máshol sötétben jártak, helyenként fekete kendőt kötöttek, vagy a lányok lila pántlikát tettek a hajukba).

Tilos volt mindenfajta hangoskodás, zajkeltés: bálók, lakodalmak, mulatozás, tivornyak, részegeskedések, utcai dalolások, káromlások. Az ifjúság körében ehelyett tavaszváró játékok tették színesebbé ezt az időszakot.

Emellett őseink nagyböjt péntekjein, főként nagypénteken az egész napot *veszteglésben*, azaz hallgatásban töltötték.

Igyekeztek többet imádkozni is, volt például falu, ahol böjt idején minden családnál minden este az időszaknak megfelelő egyházi éneket énekeltek, az iskolában pedig minden reggel volt könyörgés, mielőtt elkezdődött volna a tanítás, s ezen általában részt vettek az asszonyok és a felnőtt lányok is.

Voltak jellegzetes népi nagyböjti imádságok is, melyek közül az egyik legkedveltebb az *Aranymiatyánk* volt, melyben Jézus anyja, Mária kérdéseire elmondja, hogy mi vár reá nagyhét napjaiban.

Nagyböjt vasárnapjai és a nagyhét

A régiak ugyanakkor bekapcsolódtak a liturgiába is. Az egyes vasárnapok evangéliumai alapján még nevet is adtak az egyes vasárnapoknak (pl. szemek vasárnapja, vigadozóvasárnap, böjtközépvásárnap stb.), s számon tartották a nagyböjt közepét is (böjtközépszerdát, azaz a nagyböjt III. vasárnapját követő szerdát), amit szigorúan megböjtöltek.

Nagyböjt V. vasárnapja volt a feketevasárnap, mert ekkortól a feltámadási szertartásig a templomi feszületeket és a főoltár képét violaszín vagy fekete lepellel eltakarták, az evangélium alapján („*Jézus azonban eltűnt és kiment a templomból*” – *Jn 8,59*). A böjti lepellel, amely a mennyezetről lelógva teljesen eltakarta a szentélyt, Jézus életét vagy kínszenvedésének állomásait festették. E vasárnapon a falusi asszonyok és lányok sokféle fekete gyászba öltözve mentek a templomba, és otthon a szentképeket is fekete kendővel, ruhával takarták le, amint a templomban látták.

A következő vasárnap, virágvasárnap szentelték a gyermekek által szedett barkát, amit gyógyító, gonoszűző hatásúnak hittek. Ezt az ünnepet követte a nagyhét, más néven sanyarúhét, amikor az ünnepre készülöben a házat, istállókat, ólakat tisztították, takarították, meszelték, tapasztották, kívül-belül rendbetették. A téliből kiköltöztek a nyári konyhába.

Nagypéntek, Jézus keresztre feszítésének napja szigorú böjti nap volt, sokféle még a reformátusok is megtartották. Nagypénteken sohasem reggeliztek. Ebédre legtöbb helyen aszaltszilva-leves (esetleg aszalt alma vagy

körte) és mákos vagy diós laska (esetleg túrós laska vajjal) volt az asztalon, máshol pattogatott kukorica (amit pukkantott málénak neveztek), vacsorára főtt tojás kenyérrel. Előfordult az is, hogy a nagycsütörtök esti vacsorától kezdve a föltámadási nagymise utáni semmit sem vettek magukhoz. Emellett Csikmenaságon nagypénteken nem dolgoztak, a jószágot, állatot is pihentették. Szokás volt ezen a napon a pilátusverés, pilátusütés. Amikor a pap a Miserere mei kezdetű zsoltár elolvasása után a misekönyvet az oltár lépcsőjéhez üttötte, az asszonyok összecsapták imakönyvüket, a férfiak pedig nagy zajjal a padot, a gyermekek a földet verték, a Jézus halálakor megrepedt templomi kárpit széthasadásának hangját felidézendő. Nagypénteken ugyanakkor a harangok Jézust gyászolván elnémultak, s csak húsvét vasárnapján szólaltak meg ismét.

Kántor Emese

A hit hegyeket mozgat

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Téli Találkozó... Azaz tízszer volt, hol nem volt egy Téli Találkozó. Kevés kivételtől eltekintve, a hagyományhoz híven idén is a dési kolostort lepték el Erdély minden zegzugából (és nem csak) érkező fiatalok. A Szentírás, illetve az idei mottó szerint a hit hegyeket mozgat. És fiatalokat is! Mindegy száznegyven emberke gyűlt össze péntek estére.

Írásban nem lehet visszaadni a hétvégének a hangulatát. Arról is nehéz beszámolni, hogy mik is történtek ezen a találkozón. Mondhatnánk, hogy csak a megszokott: péntek délutáni gyülekező, közös zsolozsma, vacsora, szentségimádás; szombat délelőtti elmélkedés, kiscsoportos beszélgetés, délutáni kiscsoportos feladatok, esti szentmise, majd valamiféle esti program; vasárnap délelőtti mise, majd ebéd, búcsúzkodás... De ennél mégis lényegesen több volt. A délelőtti elmélkedés, illetve a prédikációk talán mindenkiben más-más módon csapódtak le. De úgy tűnt, hogy a jelenlévők nagy részét nagyon is megfogták az elmondottak. Témája mindegyiknek a hit volt. Csak más-más szögből megvilágítva (nem is próbálom feleleveníteni az elmondottakat, mert egyrészt nem is tudnám megfelelően idézni a dolgokat, másrészt meg igen sok lenne...).

A plénumos „előadásokon” kívül volt alkalom kiscsoportokban elbeszélgetni a hallottakról. Én sokszor viszolygok ezektől, de a végére mégis örülök, hogy részem lehetett ilyesmiben, meghallgatni több véleményt, élményt, ki hogy éli meg a dolgokat.

És ami talán még jobb, volt lehetőség még kisebb körben, azaz négyszemközt is beszélgetni emberkével. Ha nem máskor, hát legalább étkezésekkor. Jó volt viszontlátni elkerült csapattársakat, régi zárandoktársakat, de ugyanakkor olyan jó volt kevésbe ismert arcok mellé is

leülni, beszélgetni. Nem tudom, mennyire objektív vagy szubjektív az a meglátás, miszerint idén az emberek meglepően jókedvűek, derűsek, mosolygósak voltak.

„Beavatottként” idén sikerült kicsit belátni a kulisszák mögé is, hogy mivel is jár például egy szombat esti akció megszervezése. Ez talán még egy plusz a hazahozandó élmények között. Jó volt részese lenni egy olyan dolog megszervezésének, ami szemmel láthatóan száznegyven embert megérintett...

Volt lehetőség kicsit lecsendesedni, és végiggondolni hitünknek/hitemnek az útját. Hol is vagyok? Mik a hegyeim? Hogyan tudnám elmozdítani őket? Kérdések, amik pár nap alatt, azt hiszem, nem kapnak választ. De a víz fel van kavarva, hadd dolgozzanak a gondolatok bennem.

Ami talán kicsit önzőség (de azért hátha mégsem az): nagyon jó volt az egész akció után elmenni kirándulni egy rövidet a kolozsvári csapat egy részével. Én azt éreztem, hogy jó egy csordához tartozni. Egy szép helyen egy még szebb naplementét megnézni kedves emberkével.

Különösen hamar elrepült az ott töltött két és fél nap. Hatása viszont remélem sokáig fog érződni.

Kellene az efféle alkalmak, hogy kicsit (vagy talán nagyon) megerősítsék az embert a hitében, és erőt adjanak a kitartáshoz. Az azért semmi, mikor 140 fiatal (tele templom) együtt zsolozsmázik. Hétféle alatt többször is eszembe jutott: „Uram, jó nekünk itt lenni”. Vajon mit lehetne tenni, hogy a hétköznapokban is meglegyen ez a lendület? De jó lenne, ha mindig Téli Találkozó lehetne... (és az sem válna megszokottá egy idő után). De hát nem lehet, viszont hálásnak kell lenni ezekért az alkalmakért, és az elemeket feltölteni, amennyire csak lehet.

„A HIT HEGYEKET MOZGAT”

J.

„Ki vagy te, édes Istenem? S ki vagyok én?”

Nagyböjt. Kegyelmi idő, és az önmegtagadás, a böjt ideje. Ajándék vagy nehézség? Ajándék és nehézség?

Az Egyházban, de az egész emberiség történetében az aszkézis minden korban jelen levő valóság. Az aszketikus élet egy magasabb cél érdekében tudatosan és önként vállalt lemondás. De mit kezdjek én, mit kezdjek ma az aszkézissel?

Néhány értékes útmutatás siet segítségemre:

- A virrasztó és a böjtölő ember lemond valamiről, hogy lelkének így megüresedett helyére tehessen valamit. Figyelme a Végtelenre irányul, vágyakozása szüntelenül növekszik.

- Böjtöléssel nem Istent veszem le a lábáról, hanem magamat teszem befogadóképessé a kegyelem számára. Engem nevel, nem Istent puhítja. De Istent semmiféle aszketikus gyakorlattal nem lehet megnyilatkozásra kényszeríteni. Semmiféle aszkézis nem képes nekem garantálni a misztikus élményt.

- A böjt nem azonos a koplalással. A böjt a motivációban rejlik: Istenért és az emberért. Tehát a haszon legyen másé, ne az enyém.

- Az igazi böjt nem a testünkben, hanem a lelkünkben születik meg. Ha csak a test böjtölne, az csak önfegyelmező eszköz lenne. A célunk azonban ennél több: más emberről akarunk alakulni általa, aki Istennek tetszőbb életet él.

S amíg ezeken az útmutatásokon töprengünk, s látjuk embertársaink nagyszerű aszketikus gyakorlatait, könnyen eshetünk abba a kísértésbe, hogy elmarasztaljuk önmagunkat: a mi önmegtagadásaink semmit nem érnek, mi nem teszünk semmiféle látványos nagy tettet. Könnyen kísérthet minket a gondolat, hogy mi még ezt vagy amazt a lemondást sem vagyunk képesek megtenni, amit ismerőseink oly jó szívvvel és kitartóan tesznek, amelyet valamely magánkinyilatkoztatásból hallottunk, vagy lelki könyvben olvastunk.

Ilyenkor segítségünkre siethet az Ige: „Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot” (Mt 9,13)

„Tudjátok, milyen az a böjt, amelyet én kedvelek? Törd össze a jogtalan bilincseket, és oldd meg az iga kötelékeit; bocsásd szabadon az elnyomottakat, törj össze minden ígát. Törd meg az éhezőknek kenyeredet, és a hajléktalan szegényt fogadd be házádba.” (Iz 58,6–7)

A gonosz lélek változatosan igyekszik téves irányba állítani jó szándékunkat. Nemcsak a lebeszélés vagy halogatás módszerével árthat nekünk, hanem azzal is, ha „túlhajt” velünk valami erényt. Eredménye lehet: a gőg, önteltség és mások lenézése, vagy a belefáradás, a félelem attól, hogy nem teszünk eleget Istenért, hogy nem is szeretjük Istent.

Isten mindent kér, de aki megpróbál „többet” adni, az veszít. Erről tanúskodnak a szentek. Álljon itt most útmutatásként néhány idézet tőlük:

„Meg kell gondolni, ha a lant húrja nincsen eléggé kifeszítve, nem szólal meg. Ha túl van feszítve, érdekesen szól. (...) Az önmegtagadással a test vétekeit kell kioltani, nem a testet.” (Nagy Szent Gergely pápa)

„Lángoló szenvedélyem kétségtelenül nem lett volna tartós, ha sok önsanyargatást engedtek volna meg nekem. Az, amit engedélyeztek kérésem nélkül – az önszeretet megtagadása –, nagyobb javamra szolgált, mint a testi sanyargatások” (Lisieux-i Szent Teréz)

„Sokkal hevesebben kell buzgolkódnunk a belső ember, mint a test megfékezésén, s inkább a lélek mozgásainak, mint a test csontjainak megtörésén... Az önmegtagadás mindkét módját gyakorolnunk kell, azzal a különbséggel, hogy a belsőt különösen állandóan és mindnyájunknak; a külsőt a dolgok, a személyek és az idő körülményei követelményének megfelelően.” (Loyolai Szent Ignác)

„Urunk kijelentette: Ha igazságotok nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, nem juttok be a mennyek országába (Mt 5,20). De hogyan fogja felülmúlni a mi igazságunk, ha nem arat az irgalom győzelmet az ítélet fölött? (Jak 2,13)” (Nagy Szent Leó pápa)

Isten azt kéri tőlünk, hogy adjuk át neki az életünket, és életünk minden pillanatában figyeljünk a Lélek vezetésére. Nincs általános recept az aszkézisre. A Lélek az, aki megvilágosít bennünket, és a kellő pillanatban eszünkbe juttatja, hogy mit kell tennünk. Bízunk kell Isten irgalmában, hogy jó szándékunk és készségünk elég, s hogy ő fogja bennünk végbevinni nagy műveit, ha nyitottak vagyunk. Gyengeségeinkre annak irgalmával kell tekintenünk, aki irgalmasságot akar és nem áldozatot. És csodálatos módon, ha hagyjuk, hogy eltöltsön bennünket a magunkkal szembeni irgalom, azon kapjuk magunkat, hogy lényünk mélyéből fakadóan, természetesen (vagy természetfelettien), mintegy ösztönösen hozunk áldozatot Istenért.

Ennek az irgalomnak a forrása a Szentlélek, a Paraklétosz, aki a mi ügyvédünk. Ha szívünk vádol bennünket, Isten Szent Lelke nagyobb a szívünkénél. A Vádló, a Gonosz a hazugság Atyja, aki nagybőjtben azzal gyötör, hogy nem teszünk meg eleget, hogy folyton vétkezünk, hogy felesleges számunkra a nagybőjt, mert úgysem tudjuk befogadni Isten kegyelmeit, úgysem teszünk meg mindent, hogy befogadhassuk. Válasszuk a Szentlélek hangját, figyeljünk órá. Ne azon görcsöljünk, hogy mit mulasztottunk el megtenni ebben a nagybőjtben, hanem Isten irgalmával eltelve, járjunk nyitott szemmel a világban. S ami jóra indít a Lélek, fogjunk neki! Ma.

Nagy Lilla

Szamártestvér

– rovat a makacs és bohókás emberi testről –

Öltözködés

Biztos ti is szoktatok reggelente gondolkozva állni a ruhásszekrény előtt: mit vegyek fel???

Néha egyszerű és élvezetes kitalálni, máskor meg egy plusz gond a fejünkön. Rám is inkább a gond érvényes, úgyhogy alkalmatlan is vagyok erre a cikkíráásra, mégis hátha hasznotokra lesz néhány gondolat, főleg hogy sok

nem az enyém.☺ Legtöbbet *Az öltözködés* (Tantusz könyvek) című könyvből inspirálódtam.

Mielőtt nagyon belemerülnék a témába, ne felejtjük el, hogy „**Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van**” (1Sám 16,7b). Tehát az egész cikk mellékes.☺

Fontos, hogy mindig nagyszerűen érezzük magunkat a bőrünkben, összeszedetten legyünk öltözve. Hiába van egy szép ruha vagy cipő rajtunk, ha kényelmetlen, vagy túl feltűnőnek érezzük, feszengeni fogunk benne. Ha jól érezzük magunkat, van egy kis egészséges önbizalmunk, akkor jobban is nézünk ki, és lehet, hogy jobb társaság is vagyunk mások számára.☺

Nemcsak a belső lelkiállapotunk tükröződik a külsőnkön, hanem sokszor a kölső is hat (vagy visszahat) a belsőnkre. Például más érzés, ha kihúzzuk magunkat, vagy feldobja a hangulatunkat egy vidám szín.

Az öltözködésre úgy is nézhetünk, mint egy lehetőség arra, hogy kifejezzük magunkat, megmutat belőlünk valamit. Ha arra gondolunk, hogy másokat hogyan látunk és ismerünk meg, akkor észrevehetjük magunkban, hogy számít, például más benyomást kelt, aki egyszerűen öltözik, mást, aki feltűnően, vagy elegánsan stb. Lehet, hogy valakit az öltözete miatt is közelebb érzünk magunkhoz, például mert hasonló a stílusa, vagy lehet, hogy felkelti az érdeklődésünket valamivel.

Természetes, hogy legyen egy stílusunk, ami a személyiségünkkel és elfoglaltságainkkal is összefügg. A stílusunkba beépülhetnek, sőt be kell épüljenek az aktuális trendek, irányzatok.

Az említett könyv szerzői szerint nagyon fontos, hogy minden ruhadarab tökéletes legyen rajtunk: ha osztályozzuk őket 1-től 10-ig, akkor 10-es legyen mind, akár munkában vagy suliban, akár szabadidőben vagy otthon viseljük. Legyen szó elegáns öltözetről, farmerról vagy otthon viselt ruháról, az mind a lehető legjobban álljon. Ami nem 10 pontos, ki vele! (Kivéve, ha emlék.) Jobban boldogulsz, ha a szekrényedben nem foglalják a helyet a felesleges holmik.

Amit figyelembe kell vegyünk a pontozásnál:

- Minőségi teszt: Van rajta olyan folt, ami nem jön ki? És lyuk, amit már nem lehet megfoltozni? Annyira kinyúlt, hogy már nem is simul szépen? Szöszös az anyaga?

- Az én méretem? Jól áll?

- Van a ruhadarabnak valamilyen stílusa (divatos)? Ha nem, akkor valami klasszikus darab, ami mindig is divatban lesz?

- Beleillik a jelenlegi életedbe (pl. lehet, hogy nem teniszszel már, nem jársz irodába dolgozni, vagy bármi más változott az életedben, ami befolyással volt a ruhatáradra)?

- Hordod egyáltalán? Mindenkinek van olyan ruhadarabja, amit csak úgy őrizget, vagy amiről azt gondolja, egyszer majd felveszi abban a nem letező életében, amit soha nem él.

Talán túlzás ez a szigorúság, de lehet, hogy befolyásol egy kis jó irányba.

Nem tudom, ti hogy vagytok velem, én rájöttem, hogy túl sok holmit begyűjtök (például turiból), ami jónak tűnik bizonyos szempontból, de nem a legjobb. Van úgy, hogy csak vásárlási kedvünk van, kell valami új, muszáj költsünk. Nem akarok túlságosan sok energiát se fektetni az öltözködésbe, de az igaz, hogy inkább legyen néhány nagyon jó cuccom, mint sok közepes vagy rossz, amit alig veszek fel, vagy nem előnyös.

Lehet, van, akit arra kell biztatni, hogy bontakozzon kicsit ki, és próbálkozzon új dolgokkal, vagy legalábbis ne hanyagolja el külsejét, más meg abban a végletben van, hogy „rázza a rongyot”, túlságosan akar tetszeni, sok időt és pénzt szán erre.

Főleg most a nagybőjt idején, húsvétra készülve, nem szeretnék hibás lenni abban, hogy túl sokat foglalkoztatok a külsőtökkel.☺ A szívünk legyen rendben és tisztán.

„Csalóka a báj, mulandó a szépség, de az Urat félő asszony dicséretre méltó.” (Péld 31,30)

„Nézzétek a liliomokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjatok.” (Lk 12,27–29)

Lelki horoszkóp:

„Mi nem hiszünk horoszkópokban, de az alábbiak mindenike vonatkozhat rád, mert az év minden hónapjában lélekben újjászülehetünk.” (Leó tv.)

Kos (március 21.–április 20.):

„Az élet titkos igazsága: csak az él igazán, aki másért él. A szeretet az Isten grádicsa.” (Babits Mihály)

Bika (április 21.–május 20.):

„A másikat valóban olyannak venni, amilyen, teljes valóságában: ez a szeretet első foka, amit nem lehet átugrani.” (Piet van Breemen)

Ikrek (május 21.–június 21.)

„Ha tudnád, hogy hamarosan meghalsz, és csak egyet telefonálhatnál, kit hívnál fel, és mit mondanál neki?... És most mire vársz?...” (Stephen Levine)

Rák (június 22.–július 22.):

„Hagyd el, fiam, magadat, és megtalálsz engem. Ne válogass, és ne keresd a magadét, és mindig nyertes leszel. Mert mihelyt önmagadról lemondasz, és szavadat vissza nem veszed, azonnal bővebb kegyelmet nyersz.” (Kempis Tamás)

Oroszlán (július 23.–augusztus 23.):

„Minden bizalmadat Istenbe helyezd, őt féljed, és őt szeressed. Ő lesz felelős érted, és úgy tesz, ahogy leginkább javadra válik. Nincs itt számodra maradandó hely, és akárhol légy, idegen és zarándok vagy, s nem is találsz soha nyugalmat, hacsak Krisztussal bensőképpen egyesülve nem.” (Kempis Tamás)

Szűz (augusztus 24.–szeptember 23.):

„Ne sokat adj rá, ki van veled, ki ellened, hanem azon légy, és arra legyen gondod, hogy Isten legyen veled mindenben, amit teszel.” (Kempis Tamás)

Mérleg (szeptember 24.–október 22.):

„Az ellenség szeretete azt jelenti, hogy Krisztus szeretetét engedjük magunkba hatolni, és rajtunk keresztül az emberek felé áradni. Az ilyen szeretet még az ellenség gyógyítására is képes.” (Anselm Grün)

Skorpió (október 23.–november 21.):

„Tégy jót embertársaidnak, és szeretni fognak. Tégy jót ellenségeidnek, és barátaiddá lesznek.” (Kleovrel)

Nyilas (november 22.–december 21.):

„Bénítsd meg az ellenségedet szeretettel! Még Isten sem állhat rajta bosszút ennél nagyobb és hatalmasabb módon.” (Peter Rosegger)

Bak (december 22.–január 19.):

„A szerelem csak akkor szerelem, ha önfeláldozás.” (Lev Tolsztoj)

Vízöntő (január 20.–február 18.):

„Nem lámpással, hanem szívvel kell keresni az embereket, hiszen csak szeretetre nyílik meg a szívük.” (Peter Rosegger)

Halak (február 19.–március 20.):

„Természetesen sok hibám van, ha benned kevés a szeretet.” (Charles Haddon Spurgeon)

Hajnali csend

– folytatásos regény –

XXXI. fejezet

Az asszony, aki föltette magában, hogy soha többé nem fog félni, és a gyengeségnek leghalványabb jelét se fogja mutatni, saját, bekövetkezőnek vélt halála közeledtére összeomlott. A benne rejtőző beteljesületlen vágyak és az évek óta önmaga elől is rejtett, tagadott félelmek darabokra törték lelke védőpáncélját. Abban a pillanatban, amikor kitárult az ajtó, és egy fekete álarcos alak lépett be, összeesett, mielőtt felfogta volna, hogy mi történik. Könnyű teste szinte súlyosan koppant a földön, az álarcot viselő férfi őszinte megrökönyödésére. Ha a hercegnő, aki most Mae Hyang álarcával a földön feküdt, láthatta volna a férfi arcát, elsápadt volna meglepetésében, és szíve boldogan dobolni kezdett volna. Min Cheon Su miniszter óvatosan föléje hajolt, és arcát fürkészte. Aztán halványan derengeni kezdett agyában a felismerés fénye. Azt is tudta, hogy a nő fogoly volt, hiszen a zárt ajtó kulcsát saját maga lopta el az őrtől, akit tisztességesen fejbe kólintott, mielőtt kiürésítette a zsebeit. Néhány percig tétovázott, hogy sorsára hagyja-e a nőt, aztán becsületes énje kerekedett felül, aki emlékezett Mae Hyang korábbi szívességeire. Ugyanakkor éles lárma szűrődött be odakintről, kiabálás, majd lövés zaja. Gyorsan hátára kapta a némán engedelmeskedő testet, és kirohant, sietett elérni azt a kijáratot, amin bejött, bár terve kudarcot vallott. Nem tudhatta, hogy amit keresett, már „Mae Hyang” ruhájában lapul. De hogyan jusson át a falon egy eszméletlen nővel a hátán? A japánok minden bizonnyal felfedezték a leütött őrt, mert léptek kezdtek a padlót döngetni odalentről, melyet elnyújtott macskamorgásszerű hang kísért, és a miniszternek újra felderengett a kép, amikor egy nagy fekete macska követte a sötét utcán, a japán katona meggyilkolása éjszakáján. Enyhén megborzongott, mert szíve mélyén babonás volt. A zaj azonban nem őket követte, hanem az ellenkező irányba haladt. Már ki is jutott az épületből, és a kökerítés előtt állt. Megpróbálta az asszonyt magához erősíteni, hogy átmászhasson a falon. Ekkor a hercegnő valamit suttogni kezdett, vontatottan, mint aki álmában beszél. A miniszter tisztán kivehette, hogy franciául beszélt. Ő maga azonban semmit sem értett belőle.

Paul arra eszmélt, hogy a férfi, akire rávetette magát, fegyvertelen és könnyörgve mered rá. A háttérben a két nő is felkiáltott, mire elengedte. Nem más volt, mint a kísérő, akit Min miniszter melléjük rendelt az útra, és aki a banditákat feltartóztatni próbálta.

– Uram, ne bántson, én vagyok az, nem ismer? Én védtem önöket...

Paul megrökönyödve, elnézést rebegve hátrált. Min asszony meglepetten, Myeon Hwa boldogan üdvözölte a férfit.

– Bocsásson meg, úrnóm, előreküldtem a kisasszonyt és az urat, mert el kellett intéznem valamit... – nyögte ki a férfi, amikor Min asszony kérdésekkel árasztotta el. Myeon Hwa csodálkozva nézett a szolgára, de az egy gyors mozdulattal csendre intette őt. Akkor megértette, hogy nem szabad elmondania anyjának, hogy mi történt. A következő pillanatban neki magának is hazudnia kellett, mert Min asszony nem volt vak, és láthatta, milyen rongyosak mindketten.

– Szörnyű vihart fogtunk ki az úton, anyám. Alighanem alaposan átfáztunk, és a sötétben eltévesztettük az utat az erdőben. Szétváltunk, az utat keresve.

– Ó, egek! Nehogy beteg legyél, kislányom! Azonnal menjünk a házhoz, majd hozatok valami gyógyfüveket nektek Seok Rannal. Épp őt kerestem, de úgy látszik, valahol a szellemekkel társalog az erdőben... – sóhajtotta Min asszony, a sámánasszonyra célozva. Myeon Hwa az elégett gyógyfüvekre gondolt, és cinkos tekintettel nézett Paulra, aki azonban hirtelen nagyon megviseltnek tűnt, és nem nagyon figyelt rá. Elindultak Min asszony hegyi lakának irányába.

Néhány méterrel odább a szolga Paul mellé szegődött.

– Uram – suttogta lassan, tisztán, hogy a pap megérthesse, – ne mondjon semmit Min úrnőnek, nem szabad fölzaklatni, gyenge az egészsége. Különbön is, azt hiszem, önt akarták a banditák.

Paul hitetlenül meredt rá.

– Miből gondolja?

– Onnan, hogy a miniszter meghagyta nekem, hogy nagyon vigyázzak önre. Azt hiszem, nyomunkat vesztették, kis híján megöltek, de egy csapat csendőr tűnt fel a semmiből, és kereket oldottak. Az utasítás további része úgy szól, hogy önnek itt kell maradni két hetet a hölgyekkel. Tanítsa a kisasszonyt franciául.

Paul ekkor a két levélkére gondolt, amit a kolostor kertjében ázott el, és amit még Franciaországból hozott magával. De azokról nem tudhat senki, mert senkinek sem beszélt róla, ő maga is csak az egyiknek ismerte a tartalmát, azok veszedelmet hozhattak volna rá. De biztonságban pihentek a föld alatt. De akkor miért akarták volna megölni őt? És miért küldte őt ide a miniszter?

Az eléggé tágas koreai ház egy szikla lábainak oltalma alatt rejtőzött. Min asszony anyai öröksége volt. Ide menekült, ha gondban volt. Nyughatatlan természete hol a buddhizmusban, hol a sámánizmusban keresett választ a kérdéseire. A házban még egy szolgáló és három férfi tartózkodott, akik a

biztonságára ügyeltek. A környék javarészt lakatlan volt, ezért ő maga vette pártfogásába az idősödő sámánasszonyt, akinek nagy hatalmat tulajdonított, s aki előbb még a bátyja kolostoránál rejtőzött, remetenőnek álcázva magát, mivel régi dolgok miatt bujkálni kényszerült. Később még találkozni fogunk vele.

A házban aztán kezelésbe vették Pault is, egy ragyogó tisztaságú kis szobába vitték, ellátták fürdővízzel, egy idős szolgáló koreai öltözetet hozott neki. Paul nehezen boldogult az új helyen. Az alacsony mennyezetű ház vékony falai mintha átlátszóvá tették volna szobáját. A koreai öltözetet, kalappal együtt, hosszabb ügyetlenkedés után végül magára vette valahogy, és megpróbálta kimosni tönkretett reverendáját. Nemsokára azonban Min asszony jelent meg, és ebédelni hívta. Meglepő udvariassággal fogadta, mert még sohasem látott vendégül nyugati embert. Titkon azt gondolta, férje nem hiába küldte ide ezt az embert. De nem bírta megfejtetni a talányt. A lány azonban nem jelent meg az ebéden. Anyja ágyba parancsolta. Paul zavart volt és lámpalázás, ezért keveset beszélgetett Min asszonnyal, aki férjével való ismeretségéről akarta volna faggatni.

Délután Myeon Hwa is előkerült, frissen és barackszín ruhában, valami boldog nyugalom ült ki az arcára. Közölte, hogy anyjával együtt egy rövid sétát tesznek, ha akarja, velük tarthat. Paul azonban fáradtságára hivatkozva visszautasította. A lány mosollyal jelezte, hogy megérti, de szeme mintha csalódottságot tükrözött volna.

A fáradtság vassúlyként húzta lefelé Paul testét. Imádkozni próbált, de amint lefeküdt, azonnal meg is lepte az álom. Mintha a délutáni békés csend mellett valami belopózott volna a szobájába. Egy rossz szellem, vagy Isten tudja... Mély és hosszú álomba zuhant. Hajnal fele kábultan ébredt, és tisztán emlékezett arra, hogy mit álmodott. Egy lányt tartott a karjaiban, új, ismeretlen, boldog érzéssel. Nem tudta, hogy ki az, csak fekete hajának friss illatát érezte orrában, de a lány megfordult, és szembenézett vele. Nem a kísértő, csábító nőalak volt, akiről másoktól hallott, hanem egy ártatlan, tiszta arc, aki félénk mosollyal nézte őt. A hajnali ébredéskor már tudta, kinek az arca volt. De ez a gondolat valahogy nem boldogságot jelentett az ébrenlét perceiben. Inkább szégyen töltötte el.

A hercegnő semmit sem érzékelt abból, ami vele történt. Csak a fogadóban ébredt fel, késő éjszaka, ahová a miniszter kísérei segítségével elvitte. Abba a fogadóba, ahol annak idején „Mae Hyang” kifejezhette iránta szerelmét, egy gisaeng-ek által használt hangszeren játszva. A miniszter orvosért küldetett, és addig mellette maradt, csodálkozva fürkészve az asszony

arcát. Egész lényé olyan törekenynek tetszett, mintha egy félénk kislány lett volna. Nem tudhatta, hogy most valójában a hercegnő lényének igazi mivoltát láthatja, amit nem rejthetett el öntudatlan állapotában. Felismerni nem ismerhette fel, mert a hercegnő nagy szakértelemmel festette magát, rendezte haját, és dúsította szemöldökét, szereptől függően. Önmaga csak a fürdőkádban volt. Most azonban kinyitotta szemét. Min miniszter ágya mellett ült, és aggódva nézett rá. Ő azt hitte, álom csupán, amit a halál perceiben lát, hiszen utolsó pillanataiban őt vágyta a szíve. Kinyújtotta kezét, hogy megérintse, de a kéz, amely ebben a pillanatban megfogta az övét, meleg volt, és nagyon is élő. Egyszerre jeges rémülettel tért magához. Nem tudhatta, hogy felfedezte-e a titkát. Hirtelen felült, de a miniszter nem engedte felállni.

– Nyugalom, Mae Hyang. Már nem vagy a japánoknál – szólalt meg a miniszter. – Mi a fenét kerestél te ott, gisaeng létedre? Csak nem a követtel volt dolgod? Aligha hinném, mert cseppet sem voltál ehhez illő ruhában. Vagy mostanában férfinak öltözve hódítanak a nők? Csak nem ferde hajlamú a követ úr? Azonnal valld be, miben mesterkedtél! – A miniszter hangja ironikusból hirtelen keménnyé vált.

A boldog álom szertefoszlott. A hercegnő és Mae Hyang tudta, hogy Min miniszter nem az egészsége miatti aggodalmában volt mellette, hanem a kíváncsiság tartotta ott. Ebben a percben újra megfogadta magában, hogy nem lesz többé önmaga. Ha érezni kezdett, csak szenvedett, és gyengévé, védtelenné vált. És neki senkije se volt, aki magánytól szenvedő lelkét megcirógassa. Csak alattvalói, akiknek parancsot osztogathatott. Kapott tehát még egy esélyt az élettől. Még elérheti tehát azt, amire hiábavaló életét feltette. Érezni többé nem szabad. Hiábavaló vágyak után futni annál kevésbé. Cinikus arcot vágott tehát, és szemébe nevetett megmentőjének.

– folytatjuk –

Léonie

Iringó

A pusztaságban nevelkedett. Tavasszal zöld hajtásai örömmel növekedtek a langyos esőben és a ragyogó napsütésben. Gyökerei szomjasan itták a talaj friss vizét. Az életadó nedv szétáradt testében. Szárai, levélkéi szépen fejlődtek. Nemsokára bimbói kivirágoztak, s ő szépségének teljében virágba borult. Virágaiban magvak nőttek, bő termést hozott. De nem engedte szabadjára magvait. Parányi magvai hajtásain ültek, s ő büszke volt rájuk.

Am ahogy múltak a napok és hetek, egyre ritkábban esett az eső, egyre forróbban tűzött a nap. Zöldes szárai és levelei megfakultak, egész testében eluralkodott a szárazság. A körülötte élő növények is elszáradtak, és a pusztaság lassan sivataggá változott. Így érte őt az ősz.

A szelek egyre erősebben fújtak. Már alig emlékezett a bőséges tavaszi időkre. Minden erejét arra összpontosította, hogy megkapaszkodjon a talajon, s ne hagyja, hogy gyökerestől kitépje a szél. Körülötte elszáradt növényeket fújt a szél kénye-kedve szerint. Ijesztő látványt nyújtott a kavargó por és a vele együtt kavargó elszáradt növényi levelek, száraz, gyökerek. Az iringót egyre jobban eltöltötte a félelem.

Egy viharos őszi reggelen elfogyott az ereje. Nem tudott kapaszkodni, leszakadt a tövéről, s tehetetlenül gurult a földön a szélől hajtván. Nagy sebességgel rótt a pusztaságot, beleszédült a forgásba. Csak gurult és gurult, tüskés levelei nyomot hagytak a homokban. Nagyon messzire került szülőföldjétől, ismeretlen, idegen tájakra vitte el őt a szél. Közben tüskéi megtöredeztek, levelei szétszakadoztak. Magvait még mindig magához szorította, s tehetetlenül hagyta, hogy tovább fújja őt a szél.

Magányos volt a sivatagban. Ha a szél elengedte volna, ott marad egyedül a sivatag közepén a tengernyi homokban. Már teljesen összeszáradt, nem tudott többé inni, s a napfény sem tudott neki erőt adni ahhoz, hogy újra kizöldüljön. De a szél nem engedte el, vele volt, és tovább görgette.

Sokszor megszólalt benne a kérdés, meddig fog ő gurulni. Mikor állhat már meg végre. De tudta, hogy akkor sem lenne jobb sorsa, ha megállhatna. Volt idő, amikor növekedett. Volt idő, amikor pompázott. Most elszáradtan gurul tovább, vég nélkül a szélre hagyatkozva. Nem fog többé kizöldülni. Nem fog újra vizet inni és fényben megfürödni. Nem fog többé növekedni. Miért is él akkor még? Él-e még?

Már csak a magvai éltek. Parányi iringóéletek. Ő megértette, és elengedte a magvait. A magvak szétszóródtak a sivatagban. Ki ide, ki oda. Őt pedig még egy ideig görgette a szél, s aztán eltűnt a nagy sivatagban. De a parányi magvak megvárták a következő tavaszt. Kicsiráztak, növekedtek, s újra kezdték az iringóéletet.

Nagy Lilla

Nagyböjti receptek

Cibereleves

Hozzávalók: 1kg búzakorpa, 2 szelet barna kenyér, 1 dl tejföl, 5 g só, 6 dkg liszt.

Elkészítés: Másfél liter búzakupát átszítalunk, és egy liter forrásban levő vízzel leforrázunk, egy nagyobb fazékba töltjük. Ha hűlni kezd, langyos vízzel háromnegyed részig feltöltjük. 20 deka kenyérvaszt a feltöltött korpa között eldörzsölünk vagy egy darab pirított kenyeret (esetleg mindkettőt), kevés sót adunk hozzá, és langyos helyre állítjuk. Két-három napon belül

megsavanyodik, akkor leszűrünk belőle annyit, amennyire a főzéshez szükségünk van. A korpát egyszer-kétszer langyos vízzel feltölthetjük, majd ismét megsavanyítjuk. A tisztára leszűrt ciberelevet főzni tesszük, sóval, borssal ízesítjük. Aki szereti, fokhagymát is tehet bele, aztán jól kiforraljuk, és félretesszük. Közben 3 deci tejfölt 3 tojássárgájával vagy egy kanálka liszttel elhabarunk, és a forró ciberehez vegyítjük. Pirítós kenyérral tálaljuk.

http://szekelyujsg.ro/index.php?option=com_content&view=article&id=446:mit-szabad-avagy-mindent-szabad-&catid=:orszag-vilag

Böjti tejfölös leves

Hozzávalók: 2,5 dl tejföl, egy vöröshagyma, csipet köménymag, 2 evőkanál liszt, kicsi só, 1 liter víz.

Elkészítés: A vízbe beletesszük a vöröshagymát és a köménymagot, és összeforraljuk. A tejfölből és lisztből készült habarásra ráöntjük az elkészített levet, majd újra felforraljuk, megsózzuk. Tetejére nyuszi alakú pirítós mehet. Füleit egy-egy zsályalevélből, bajuszát meg a füvet metélőhagymából készítsük el. A tavasz első friss zöldségféléjéből, a sóskából készített levest is díszíthetjük ezzel.

http://www.hazipatika.com/receptek/recept/bojti_tejfolos_leves/461

Őrségi babsaláta

40 dkg szemes babot előző este beáztatunk, 2 fej vöröshagymát apróra vágunk, és 1 gerezd fokhagymát összezúzunk. Másnap a babot hideg vízben sóval, babérlevéllel puhára főzzük, lehűtjük, és kevés főzőlével együtt egy tálba rakjuk. 1 dl tökmagolajból, 1 dl borecetből, a hagymából, fokhagymából kevés vízzel salátaöntetet készítünk, amelyet sóval és kevés fehér borssal ízesítünk. Ezzel öntjük le a babot. Néhány óras állás után hidegen tálaljuk.

Böjti káposzta

Hozzávalók: egy fej vöröshagyma, 20 dkg rizs, só, bors, pirospaprika, 1-2 gerezd fokhagyma, 3 db főtt tojás, káposztalevél, 50 dkg savanyú káposzta, 1-2 fej alma, egy csokor kapor.

Elkészítés: Egy evőkanál olajon párold meg az apróra vágott vöröshagymát, pirítsd meg rajta a rizst, fűszerezd sóval, borssal, pirospaprikával, fokhagymával, és öntsd fel kevés vízzel. Néhány perc alatt párold félkészre a rizst. Hagyd hűlni, majd keverd össze a kis kockára vágott, keményre főtt tojással, és ezzel a masszával töltsd meg a szétbontott káposztafej leveleit.

Egy nagy lábas alját béleld ki a savanyú káposztával, ízlés szerint keverj bele kaprot és reszelt almát, majd helyezd rá a tölteléket.

Öntsd fel annyi vízzel, hogy ellepje a tölteléket. Lefedve, kis lángon főzd puhára. A végén liszttel elkevert tejföllel habard be.

<http://www.zalamedia.hu/17-elet-modi/37181-hushagyo-etelek-bojt-idejen.html>

Rejtvények

Séta a lexikonokkal

Jobb oldalon egy városka térképe látható, a vonalak utcákat, a fehér négyzetek kerteket, illetve háztömböket jelölnek, a posta kijárata a terület bal felső sarka felé van. A postáról kilépő Lusta Postásnak rossz napja van: a lehető legmesszebbre, a könyvtárba kell elballagnia, hogy kézbesíthesse a tetemes súlyú küldeményt. (Ráadásul a könyvtár bejárata éppen a jobb alsó saroknál található!) Lusta Postás – minden lustasága ellenére – kedveli a változatosságot, így gyakran váltogatja az útvonalakat (de mindig szigorúan csak a legrövidebb utak között választ, egyetlen fölösleges lépést sem téve!). Postásunk tehát az ábra bal felső sarkán álldogál, és azon mereng, hogy merre induljon. Hányféle (legrövidebb) útvonal közül választhat?

☒						
						📖

Egy logikai kérdés

Hatalmas mennyiségű árut loptak el egy áruházból. A tettes (vagy tettesek) autóval szállította (vagy szállították) el a zsákmányt. Három jól ismert bűnözőt vittek be a Scotland Yardra kihallgatni, A-t, B-t és C-t. A következők derültek ki:

1. A-n, B-n és C-n kívül senki nem vehetett részt a rablásban.
2. C sosem dolgozik A (és esetleg más tettestársak) nélkül.
3. B nem tud autót vezetni.

A kérdés az, hogy A bűnös vagy ártatlan?

(Forrás: Raymond SMULLYAN: Mi a címe ennek a könyvnek?)

Az előző számban megjelent rejtvények megoldásai:

vén(-)ülés, bén(-)áznak, négy (hármak kell kivenni), *igen* (ha n lakos van, a hajszálak lehetséges száma: 1, 2, ..., n-1, mivel ez kevesebb, mint az n, valamelyiknek ismétlődni kell).

Reiczigel Zsófia

Miért Ferenc a pápa?

„Van, aki nem tudja, hogy Róma püspöke miért választotta a Ferenc nevet; Xavéri, Szalézi, vagy Assisi Szent Ferencre gondolt-e közben. Most elmesélem a történetet” – mondta március 16-i sajtótájékoztatóján Ferenc pápa a média képviselőinek. Lélegzetvisszafojtva hallgatták a pápát, aki egyszerű, közvetlen stílusban mintegy bizalmasan megosztotta névválasztása eredetét.

Elmesélte, hogy a konklávé régi jó barátja, Sañ Paolo nyugalmazott érseke, Claudio Hummes bíboros mellett ült. Amikor a szavazás kezdett „vészesen” a javára fordulni, barátja vigasztalta őt. Amikor pedig elérte a kétharmados többséget, és felcsattant a taps – amiért megválasztották az új pápát, – Hummes bíboros átölelte őt, és azt mondta: „Ne feledkezz el a szegényekről!” Szegények... ez a szó behatolt az elméjébe, és rögtön Assisi Szent Ferencet juttatta eszébe. Aztán ahogy tovább folyt a szavazás, és mindenki letette voksát, Bergoglio bíboros a háborúkra gondolt, majd ismét Szent Ferencre, aki a béke embere volt. Így született meg a név a szívében: Assisi Szent Ferenc. A szegénység, a béke embere, a teremtett világ őrzője – és ma ugye nem vagyunk túl jó viszonyban a teremtett világgal.

„Ó, hogy szeretnék egy szegény egyházat, amely a szegényekért él!” – kiáltott fel Ferenc pápa.

Forrás: Vatikáni Rádió

Ima Ferenc pápáért

Mindenható Istenünk, aki folytonos gondviseléssel kormányozod nyájadat, végtelen irgalmadban Ferencet adtad Egyházad élére.

Add, hogy Ferenc pápa legyen a hit és a kegyelmi közösség egységének látható alapja és biztosítója. Kérünk, hogy az új pápa minket – Isten népét – szeretettel és Krisztus nevében vezessen, legyen a szent tanítás hűségese oktatója számunkra, és a szolgálat szellemében kormányozzon bennünket. Ajándékozd meg őt bölcsességgel, jósággal és hűséggel, hogy az örök élet felé vezessen minket szavával és példájával!

(Horváth István Sándor)

Szerkesztés: Ötvös Réka
Tördelés és korrektúra: Kántor Emese
E-mail címünk: kpoverello@yahoo.com